Як ховали два Майбороди Малишка,
Як землі закривалася чорна книжка,
Як земля проковтнула усе, що могла, —
Від східних зіниць до гіркого чола,
Від карого усміху до любистку розмови,
Від сліпучого успіху, від шаленої крові,
Від скорботи розлогої до стоногих турбот —
Як цвинтар наївся на повен рот:
Стояли два Майбороди — розгублені діти,
Не знали, в який себе бік подіти,
Гіркотно не знали, скорботно не знали
І жестами щось, як німі, розмовляли...

Сонце стояло сліпуче, як в пісні,
Хмари, як труни, неслись лиховісні, —
І от понад Байковим пантеоном
Піднявся рушник над Малишковим економ.
Із пісні піднявся, розкрився, як мева,
І крилами білими бив об дерева.
Злетів над автобусами і над вінками,
Над заломленими од туги руками,
Над лихим поговором, де зненависть люта,
Над гінким осокором, де вимерзла рута,
У небо полинув, легкий, як пір'їна, —
Внизу замерзала од сліз Україна.

Що ті гризоти? Марниці пропащі.
Літа той рушник понад ріки і хащі,
Б'ється душею поета шаленою
Понад ордою пісень тьмочисленною,
Понад тихими водами, понад ясними зорями—
І тихо вертається в серце з докорами,
Де мнозтво пісень з тих докорів ростиме...
Та тільки у Майбородів нема побратима.

І в нього немає. І в мене немає.
А пісня без слова дзвінка та німая.
І от стоїмо, як розгублені діти,
Не знаєм, в яке ж себе слово подіти,
Гіркотно не знаєм, скорботно не знаєм
І жестами все, як німі, розмовляєм...